

Bilag 3.

Justitsministeriet.

København, den 7. Marts 1938.

I Skrivelse af 28. Februar 1938 har A/S Nordisk Films Kompagni henvendt sig til det ærede Udvalg i Anledning af Bestemmelserne i Forslagets § 16, idet Aktieselskabet har henstillet til Udvalget, at Paragraffen udgaar.

Heroverfor skal jeg tillade mig at anføre følgende:

Bestemmelserne i Lovforslagets § 16 hviler paa den Betragtning, at Udlejerne benytter den stærke Stilling, som de har gennem Besiddelsen af enkelte store Films (Publikumstræffere) til at gennemføre, at der i Forbindelse med disse store Films tillige aftages en Række mindre gode, billigt producerede og billigt erhvervede Films. Dette bliver i særlig Grad muligt, naar Udlejerer er i Besiddelse af danske Films, der selvfølgelig har den største Publikumstiltrækning her i Landet.

Af Indberetningerne til Justitsministeriet fremgaar det saaledes, at der ofte er truffet Aftaler om Aftagelse af 20—30 Ugers Films. Justitsministeriet har paatalt dette som stridende mod den nugældende Biografteaterlovs § 6, hvorefter Bevillingshaveren ikke ved nogen Aftale maa være forhindret i frit og uafhængigt at bestemme over Teatrets Repertoire.

Erfaringerne fra England bekræfter ogsaa Ulemperne ved ikke at gribe ind over for denne Fremgangsmaade, jfr. de engelske Forbud mod Blindbooking og Blockbooking. I England gaar man endda saa vidt, at man, for at komme saadanne Aftaler til Livs, alene paalægger Udlejerne og ikke Biografteatrene Straf for Overtrædelsen, idet man ellers ikke regner med, at Aftalerne vil blive opløst.

Naar Bevillingshaverne ikke støtter den paagældende Bestemmelse i Lovforslaget, maa Begrundelsen til Dels søges i, at de gennem disse Ugeaftaler paa en nem og sikker Maade faar deres Teatre forsynet med Programmer, men det er formentlig givet, at det offentliges Interesse i at sikre Publikum de bedst mulige Films gør det ønskeligt at ramme disse Aftaler.

Bestemmelserne i § 16, 2det Stykke, kan betragtes som en Videreudformning af den gældende Lovs § 6, hvorefter Bevillingshaveren ikke ved nogen Aftale maa være forhindret i frit og uafhængigt at bestemme over Teatrets Repertoire. Værdien af Regelen ligger dels i, at den støtter den bedst mulige og mest alsidige Filmsforevisning for Publikum, dels i, at Overtrædelse af Regelen ligesom i England vil medføre Bødestraf for Udlejerer, hvorved Regelens Haandhævelse bliver mere effektiv. Det indvendes mod Regelen, at det er haardt at forbyde en Udlejer at optage en dansk Film, naar det stemmer med hans Forretningsinteresse, og at den hemmer Fremme af dansk Produktion, som man ellers støtter. Spørgsmaalet er vel herefter, om det ovenfor angivne Hensyn til Publikumsforevisningen ikke vejer tungere.

Dansk Filmsproduktion er der i øvrigt i Lovforslaget gjort tilstrækkeligt for, og den Filmsproduktion, som bygges op ad denne Vej, giver sig let Udslag i kvalitetsmæssig ringe danske Films, jfr. Erfaringerne fra England, hvor de amerikanske Udlejningsselskaber for at overholde den engelske Quota producerer en Række værdiløse engelske Films „Quotaquickies“.